

kolegy si rychle zvykla, a právě dokončovala svůj druhý školní rok. Ve městě pobývala sama, žila v pronajatém mansardovém bytě asi osm set metrů od školy, s výhledem na ulici, která mířila na náměstí. Z okna byla také vidět věž kostela, ale nebylo snad ve městě místo, odkud by vidět nebyla.

Dominik si vzal pár učebnic do své žluté aktovky a přehodil si ji přes rameno. Cestou domů ho doprovázel Didier, který bydlel ve vedlejší ulici a patřil k jeho nejlepším kamarádům. Oba chodili do stejné čtvrté třídy. Byla taky ve městě jedinou čtvrtou třídou. V takovém malém městečku ani nemělo smysl mít dvě školy. Ale záleželo na pohledu. Pro někoho malé město, pro jiného větší vesnice. Ten, kdo nechtěl navštěvovat místní školu, dojížděl do o několik kilometrů vzdálenějšího města.

Dominikovi bylo devět a Didierovi už deset let. Bylo období před létem a do prázdnin chybělo už jen několik týdnů. Dominik nejraději chodil do školy v kotníkových botách hnědé barvy, které se uvazovaly hodně vysoko, ale díky tomu pevně držely nohu, a tak se i dobře běželo, když bylo třeba. Z bot mu vykukovaly ponožky. Někdy pruhované, kdy se střídaly černé a bílé pruhy, jindy tmavě modré nebo černé. Podle toho, které měl zrovna čisté. Občas, když si sedl na botník u nich doma, pozvedl botu na noze k nosu a dlouze čichal vůni kůže, ze které byla bota ušitá. Ta vůně ho neuvěřitelně lákala a vždycky mu připomínala něco pěkného. Dominik nechodil do školy, ve které by se musel dodržovat stejnokroj, a tak jeho oděv vycházel z toho, co mu matka koupila. Podobně tomu bylo i u ostatních žáků. Nosil často krátké šortky se sakem a bílou košilí, která se už bílé tolik nepodobala. Mnohdy nosil také pletenou zelenou vestu pod sako, kterou dostal od babičky. Babička vůbec hodně pletla pro všechny v rodině. Její manžel, Dominikův děda, měl pletené ponožky, svetry, vesty, čepice i rukavice. Dominik svou pletenou vestu teď ve slunečných

dnech ale nechával ve skříni. V zimě naopak miloval roláky všech možných barev, které mu kupovala matka.

„Myslíš si, že tvoje máma nosila plynovou masku, když byla malá?“

„Myslím, že ne. Ona byla vždycky v bezpečí u dědy a babičky. Ale děda byl ve válce, zeptám se ho.“

„Zeptej se ho, já se zeptám táty.“

„Ale vždyť tátu nemáš.“

„Mám, víš. Já ti něco řeknu. Je na hřbitově, občas ho poslouchám, povídáme si. Když si tam sedneš a budeš úplně potichu, tak ho taky uslyšíš. Pomáhá mi, víš? Máma mi nevěří, ale to mi nevádí. Nechce mi říct, jak táta umřel, a myslím, že tohle je pro ni trest, že ho nemůže slyšet, a já jo.“

„Já se zeptám možná i babičky, je stejně stará jako děda,“ vrátil se k tématu Dominik, protože nevěřil Didierovi jeho vyprávění o otci a hřbitově, a zároveň se s ním nechtěl přít.

„Tak třeba nosili masky oba,“ pomyslel si Didier.

„Třeba.“

„Půjdeš večer k rybníku?“ zeptal se Didier.

„Asi ne, máma má směnu, půjdu k dědovi a pak už domů.“

„Tak se můžeme vidět o víkendu po sobotní výuce. Nazdar, Dominiku.“

„Nazdar.“